Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Tractio de incarnatione - Cod. Ettenheim-Münster 198

Mangillius, Antonius

[S.l.], 1632-1634

Dispvtatio III.- De vnione est assumptione, tum ex parte assumentis, [...]

urn:nbn:de:bsz:31-117158

Visual Library

DISPVTATIO III

De Vnione et Assumptione, tum ex parte assumentis, tum ex parte naturæ assumptae.

Hæc disputatio comprehendet ea quæ ex quæstione 3, 4, 5, et 6ta D. Thomæ nobis iuxta nrum institutum examinanda sunt et discutienda.

CAPVT I

An personæ diuinæ conueniat assumere naturam creatam?

Sensus quæstionis est: an diuinæ personæ ita conueniat posse assumere naturam creatam vt sit diuinæ personæ proprium et nullo modo personæ creatæ conuenire possit, quod a personæ diuinæ conueniat constat ex eo quod, vt recte docet, S. Thomas q. 3 art. 1 in corpore, assumere duo quantum facit ad rem nram inuoluit nimirum principium efficiens assumptionis et terminum ad quem fit assumptio, siquidem assumere est quasi ad se sumere, quare si per possibile vel impossibile Deus aliquam humanam naturam vniret Michaeli v. g. neq Deus neq Michael proprie diceretur assumpsisse naturam illam, non Deus, quia ipse non esset terminus ad quem assumpta esset natura, non Michael quia ipse non fuisset principium efficiens huiusmodi assumptionis, quoniam a persona diuina Verbi est principium efficiens assumptionis naturæ humanæ sibi vnitæ eo quod actiones, vt constat ex supradictis, sunt suppositorum et est terminus ad quem eiusdem assumptionis, siquidem vnio hypostatica, vt supra diximus, facta est in persona non in natura, ideo certum est diuinæ personæ conuenire assumere naturam creatam. an vero hoc ita sit proprium personæ diuinæ vt nullo modo possit conuenire personæ creatæ controuersum est inter Authores, quamuis est certum sit apud omnes personam ~~diuinam~~ creatam non posse naturaliter siue tanquam causam principalem sibi vnire naturam alienam, quia sicut miraculosum est supernaturale est quod aliqua natura creata subsistat per alienam subsistentiam, similiter etiam supernaturale est naturam creatam vniri subsistentiæ alienæ, ac proinde non potest conuenire personæ creatæ quod ipsa tanquam causa principalis vniat sibi naturam alienam, vtrum tamen personæ creatæ possit id tanquam Dei instrumentum per potentiam obedientialem controuersum est, siquidem non nulli affirmant, alij vero cum Vasquez disp. 25 cap. 1 a num. 4 negant,

negant, similiter controuersum e: an gona creata posit ee termino
ad quem assumatur vel ~~nuper~~ vincatur aliena nda creata, quoniam
a. solum a. posteriori difficultate, contra hic disputari solet ideo priori
omissa, de qua videri pt Vasquez loco citt. posteriorem solam examinabimus.

Prima. a. sentia affirmat gonam creatam posse terminare
nae supponitare. naam alienam per absolutam Dei potentiam, ita Beckam
in 3 q. 1 dubio vltimo ad 13, Vassolus in 3 dist. 1 q. 6. Maior q. 5
Almainus q. 2 dubio vltimo et alij pertim ex recentioribus, nullum
a. fundam videtur hoc assignari pro hac sentia nisi qd ex ea n videatur
sequi implicantia.

2da sentia negat, et Caietani et Medina in art. 1 quaestiones
3. Durandi in 3tio dist. 1 q. 5. Palmani q. 1 art. 2. Soti in 4 dist. 1
q. 2 art. 2. Aluarez ad 3tam partem disp. 18. Suarez disp. 13 sect. 4.
Vasquez disp. ~~22~~ 25 cap. 3 et 4 et Thomistarum contra. imo hac etiam
sentia colligitur ex D. Thoma q. 3 art. 1 ad 2dum, vbi docet proprium
de diuina gona, qua infinitatem terminare alienam naam.

Dicendum e cum 2da sentia, gonam creatam n posse terminare
alienam naam.

Probant pmo Caietanus et Durandus hac ratione: si gona
creata posset semel terminare naam creatam alienam posset etiam infinitas,
sed effectus infiniti n potest procedere a potentia finita cuiusmodi e gona
creata &c.

Contra hanc rationem e, qa si infinita illuminabilia ponerent
intra sphaeram Solis posset ea ita illuminare per suam potentiam finitam
et tunc est infinitus effectuum a potentia finita & n repugnat infinitatem
effectuum procedere a potentia finita, quantum e ex parte agentis nisi vel quatenus
e ~~ex~~ resistentia, vel quando e distantia, vel quando producendo e effectus
perfectior quam sit agens ea, vel aliquid simul limitans aut impediens
virtutem ea, ergo a. ex hoc qd effectus sit infinitus secundum numerum,
nihil directorum impedimentorum sequitur, in casu a. supra posito non
est vlla resistentia, qa si Deus auferat naa creata propriam subsistiam
causam, naa nullo modo agit in contrarium nec impedit ne terminetur
ab aliena subsistia, similiter nulla est distantia, vt supponitur, non
minuit effectus est supra vires aut perfectionem ea.

Rdetur plus sibi posse hoc infinitum quam finitum, hoc a. est
falsum in gona creata, quantum e ex se, posset terminare infinitas naas,
cum gona diuina n potest terminare plures infinitis.

Sed contra, qa cum fingitur plus sibi posse hoc ~~fin~~ infinitum quam
finitum, id tm verum e in hoc sensu, qd agens infinitum posit actibiem
suam extendere ad maiorem distantiam, intensionem, aut velocitatem,

vel agere

vel agere effectus quos aliquid simile, quoad alia vero nullum est discrimen inter finitum et infinitum nisi quod infinitum nobiliori modo facit id quod facit finitum, atque ita se res habet in casu nostro, quia non est maioris difficultatis terminare plures alienas naturas quam unam, neque est magis difficile vel repugnans quam una et eadem albedo afficiat vel informet simul plura albedinem quam ipsa tantum. Durandus affert etiam alias rationes suae facilis refellitionis.

Sed igitur propositio hoc modo: personalitas sive subsistentia creata est modus, ut supponimus ex Metaphysicis, modus autem non efficit nisi afficiendo et informando, et subsistentia creata non potest efficere nisi naturam creatam propriam cuius est modus, cum eam solum possit informare, ut est, et per sequens non potest terminare alienam naturam vel eam efficere, quod autem modus non efficiat nisi afficiendo et informando, in quo est tota vis argumenti, patet: quia modus est forma creata, et de ratione ac fori creatae est talis limitatio ut illam possit efficere sive tribuere esse quam nisi afficiendo et informando, quia fori non est efficere nisi per modum fori, alioquin non esset essentialiter fori efficere ac per modum fori et afficere et informare sive informatio essentiam constituere.

Dices: personalitas divina quamvis sit modus extra et non divina cum ea identificatur et naturam divinam subsistentem constituat eam modificando per identificationem, nihilominus potest facere sive contribuere, naturam humanam subsistentem licet eam non modificet sed tantum terminet, similiter ergo poterit subsistentiam creatam hoc terminare naturam alienam licet non faciat subsistere naturam propriam nisi eam modificando.

Sed transeat totum, nego ergo: ratio disparitatis est, quia subsistentia divina licet substantialiter modo facto divinam naturam subsistentem, tamen potest quam infinitatem non est limitata in ratione subsistentiae vel personae, et ideo potest etiam solum terminando naturam creatam facere illam subsistere, cum autem subsistentia et personalitas creata sit modus et fori creata atque limitata, non potest efficere nisi in suo ente determinato et limitato neque afficiendo et informando.

Et ad idem dico: quia affectionem non potest efficere proprium nisi per proprium effectibile subsistentiae creatae et propria natura prout est talis individualiter, quia talis numero subsistentia respicit talem numero naturam individuam tanquam suum proprium effectibile non autem respicit aliam, sicut e. g. subsistentia creata in genere respicit naturam creatam in genere, et subsistentia creata in specie respicit naturam creatam in specie, ita subsistentia numeralis et individua ex suis principiis intrinsecis vel ex sua entitate individuali respicit hanc numero naturam creatam et hanc numero et non aliam et non potest efficere nisi propriam naturam cuius solius est effectiva quamque solam ideo respicit. Maior, quia sola probanda remanet, patet inductione: quia si Petrus habet naturam

tuerse rationis a nobis rate, sed ignis v.g. non potest efficere naturam coeli constituendo unum per se cum eo, quia sed ignis non respicit naturam illam tanquam propriam effectibile, similiter hæc numero relata saltem mutatis quia e in hoc numero horae, licet ponatur ex natura rei distincta a tempore, non est ulla ratio aequare vel efficere nisi eundem numero horem nemae cum refellendo, quia non alium sed unum tm numero horem respicit, idem verificatur in hac numero actione respectu huius numero effectus sine termini e agentis qui respicit, e in hoc numero Joi si detur, in omnibus ad unum istum, e sic de cæteris.

Sed dicis qui licet substantia creata non potest immediate e per seipsam perficere nisi propriam naturam, poterit tm mediante aliqua unione sibi vel alicui e nata superadita eandem naturam efficere ac terminare.

Secundo, quia substantia creata e modus, ee a modum e ee in esse suo neq; hi aliud ee, quare si ponatur qui mediante unione superadita potest afficere aliud esse, iam iter ee modum habebit aliud ee nemee ee sed propriae dicta cuius e proprium informare esse cuius hi e modus ac proinde substantia creata non erit tm modus eo qui non stineatur intra limites modi, atq ita si admittatur qui modus mediante unione superadita potest afficere intrinsece aliquo esse, similiter nei poterit qui relata hæc numero e intrinsecalis potest mediante unione superadita alienum esse afficere atq ipsum referre, qui nemo, ut opinor, concesserit. Sed qui si substantia vnius naturæ creatæ potest mediante unione superadita terminare e efficere alienam naturam e cum ea constituere unum per se eadem substantia tanquam effectiua respiceret naturam duplicem vt effectibilem, restiteret, inquiam, per suam entitatem sine per respectum sibi identificatum, sicut sed per respectum sibi identificatum respicit naturam, qui ex illis fit fieri unum per se, ac proinde substantia creata propria vnius naturæ illis respectu sibi identificatis exigeret terminare rectam alienam naturam, e per secundum potest naturaliter id operare, qui est falsum, ac proinde non est substantia huius naturæ propriæ.

Dices: ota quæ sit in substantia materiali figurantur per eandem figuram quantitatis, sunt locabilia per quantitatis locabilitatem, impenetrabilia per impenetrabilitatem eandem quantitatis, e tm figura, locabilitas, e impenetrabilitas non respicit nisi quantitatem vel corpus quantum & perfectibile et perficere e actuare etiam alia præter proprium perfectibile. Sed transeat hoc, licet ego pars potest habere difficultatem, deinde nego seq: si nimirum sensus illius sit vt perfectibile potest perficere primo e immediate etiam alia præter proprium perfectibile qui respicit. neq obstat qui figura præter quantitatem e corpus figuret etiam ea quæ sit in quantitate

a corpore

è corpore, qa figura n figurat illa primo è immediate, sicut figurat quantitatem è corpus, sed tm secundario è per accidens, hoc est mediante quantitate. subsistentia verò creata n terminaret alienam naam, n solum propriam naam sed etiam propriam primo è immediate perficeret, qd negatur. qd a. dixemus de figura, idem applicandum è localitati è impenetrabilitati.

Dices: subsistentia, quæ personalitas divina Verbi n respicit humanam Chri naam, qa tm è infinita in genere subsistentiæ è personalitatis, quasi æquales omni subsistentiæ creatæ, tum actualitatem sublimis, ideo pt perficere hanc numero humanam Chri naam quasi propriam è creatam eiusdem naæ subsistentiam quam eminenter continet sive eidem æquales, cum a subsistentia creata n contineat alterum nec æqualeat, neq pt alterius locum sustinere, qd è terminare naam alienam.

Ex dictis colligi pt, benè S. Thomam, vbi supra, asserere qd subsistentia divina ob suam infinitatem potest terminare naam alienam, è male Scotum in 3. dist. 1. q. 4. impugnare hanc doctrinam, dicendo qd personalitas, divina n habet infinitatem, qa habet n habet infinitatem actualem, habet tm infinitatem personalem, quæ sufficit ad rem nram, è è necessaria vt subsistentia divina nra proportionata divinæ naæ, sicut etiam naa divina è infinita, ita etiam personalitates quæ illam terminant debent è infinitæ; si è terminabile è infinitum, etiam terminus debet è infinitus, alioquin si naa est infinita, è personalitates n essent infinitæ, deberent è finitæ, ac proinde essent improportionatæ nec contitucerent infinitum.

Objices: res naales aqua v. g. divina virtute et per potiam obedientialem producerent rem naualem nempe gratiam, è subsistentia creata poterit per potiam obedientialem terminare naam alienam. Re negando sicq. disparitate, qa si subsistentia creata per potiam obedientialem potest terminare naam alienam sua deberet elevari in genere caæ finalis ad præstandum effectum quem ipsa per se n pt præstare naaliter, hoc a. è impossibile, contra vero nullum è absurdum qd res naalis elevetur in genere caæ efficientis ad edendum effectum naualem sive quoad modum, sive quoad substantiam.

CAPVT II.

Vtrum divina natura conveniat assumere humanitatem?

Assumere duo dicit, scilicet quæ principium, è terminum assumptionis, certum è a. divina naa convenire è principium efficiens assumptionis, imo hoc primo è immediate convenit eidem naæ divinæ,

qa principium effectuum e ipsa divinitas e ipsa, personis a. con=
uenit in quantum hnt naam divinam e aliquid; certum e a. de facto
naam divinam n fuisse primo e immediate terminum assumptionis, nem=
pe. ita vt humanam etiam naam primo e immediate terminaret. pb: qa
illud primo e immediate e terminus assumptionis e ne naa humana, in
qua facta e immediate vnio hypostatica, sed vnio primo e immediate
facta e in persona Verbi & persona e proprius siue primus e immediatus
terminus assumptionis e naa humana. quare terminare naam humanam
de facto conuenit naa divina nisi secundario, quateng in persona
divina e naa e quateng naa e idem a parte rei cum persona, quapp. si
naa divina dicatur fuisse incarnata id de. ea n verificatur nisi secun=
dario. Controuersum ergo tm remanet, utrum naa divina possit primo
e immediate terminare naam creatam.

Prima sentia affirmat id e possibile, e Scoti in 3 dist. j
q. 2 & ad quaestionem igitur. Richardi art. j. q. 2. Gabrielis q. j. art. 3.
dub. 4. & eadem fauet Durand. q. 2. fundatu a. horum e, qa cum
diuina naa vel subsistentia vide sua existentia singularis nt infinitas
perfectionis vnitur e n minus apta ad terminandam naam creatam
quam sit personalitas diuina. praeterea eandem sentiam sequuntur Caiet.
in art. 5 q. 3. Medina in art. 2. Aluarez in expositione art. 3. e alij
Thomistae, qui videntur niti in eo qd S. Thomas in eodem art. docet
naam diuinam abstrahebam per illectuma personalitatibus sde illegi
assumentem naam creatam.

2da sentia negat. e Alensis in 3tiam partem q. 2 memb. 3
e q. 7 memb. j. e S. Bonauenturae in 3 dist. j. art. j q. 3. e dist. 25. art.
j. q. 4. Vasquez in explicatione art. 2. q. 3. e aliorum recentiorum.

Dicendum cum 2da sentia naam creabam n pse primo e
e immediate vniri subsistentia vel diuina naa siue ab ea mo e immediate
terminari. Pb: qa n potest duo vniri substantialiter, hoc e, vt faciant vnu
per se, nisi ambo vel alterum illorum sit incompletum. hoc a. sitex
dictis e certo qd n alia de causa duae naae creatae incompletae n possint sub=
stantialiter vniri, neq, vt alias vnimus, possint duo concurrere ad fa=
ciendum vnum per se nisi alterum sit perfectiuum e alterum in eodem
genere perfectibile, hoc e, incompletum in quo sit capacitas e quasi
vacuitas quae tollatur per vnum perfectiuum, sed naa creata n e in=
completa in ratione naae sed completa & n st mo e immediate naa diuina
substantialiter vniri siue ab ea terminari, alioquin duae naae creatae
completae facerent vnum per se in ratione naae quamuis neutra illorum
perficeret alteram, qd e impossibile. Dico facerent vnum per se in ratio=
nae, qa facerent vnum per se n in ratione personae vel suppositi, sequidem
neq;

neq nãa diuina neq creata ht raõem personalitatis, ac proinde facere vnum per se in raõe nãæ substãlis, hoc ẽ, vnam per se nãam totalem, cum tñ ipsæ sint duæ nãæ totales, neq opus ẽ pluribus probare conclusionem, cum rão allata sit efficax.

Obycies 1mo: nãa diuina etiam quatenus raõe distinguitur a personalitatibus ẽ infinitæ perfectionis & per eandem perfectionem pt supplere defectum personalitatis creatæ, & per consequens primo & immediate terminare nãam creatam. R. negando 2seq: rão ẽ, qa licet nãa diuina sit infinitæ perfectionis, n tñ ẽ incommunicabilis sed cõuicabilis & vlterius terminabilis, scilicet per diuinas personalitates sibi identificatas, ac proinde n pt supplere defectum personalitatis creatæ, quæ ẽ rão incõuicabilis siue exercere illius munus, qd ẽ vltimo terminare nãam creatam, siue eius constitutionem substãlem ita vltimo finire, vt eadem nãa n pōit vlterius perfici in raõe substantiæ.

Obycies 2do: nãa diuina raõe suæ infinitæ perfectionis eminenter continet quicquid perfectionis ẽ in personalitate creata & raõe eiusdem infinitæ perfectionis pt supplere defectum personalitatis creatæ atq primo & immediate terminare nãam creatam, sicut etiam diuinæ personalitates raõe suæ infinitatis, & qa eminenter continent quicquid perfectionis in personalitate creata ẽ pōit supplere eundem defectum & nãam creatam terminare primo & immediate.

Aduerte pro solutione continentiam eminentialem ẽe duplicem, primo ẽ pt aliquid continere eminenter effectiue scilicet eo qd tanquam cãa principalis pōit ipsum producere, siquidem qualibet cãa efficiens principalis pōit ipsum producere eminenter continet suos effectus. 2do pt continere aliquid eminenter alterum per æquiualentiam, n qd hoc pōit ab illo produci, sed qd illud 2dum fõaliter acceptum æquiualeat alteri. sic visio beatifica licet n pōit producere actum sciæ nãalis, tñ continet eminenter per æquiualentiam actum eiusdem sciæ, quatenus seipsa fõaliter sumpta facit cognoscere totum id qd per sciam nãalem cognoscitur.

R. itaq nunc ad argtm. cum nãa diuina dicitur raõe suæ infinitæ perfectionis eminenter continere quicquid perfectionis est in personalitate creata, si hoc illegatur de continentia eminentiali effectiua ẽ verum. nãa ẽ diuina per suam oipõiam ẽ 1ma & principalis cãa cuiuscunq personalitatis creatæ, & quidem ita vt se tota etiam pōit illam producere, quamuis de facto ad eius productionem in humanis naturis concurrunt parentes in gnre cãæ 2dæ principalis. 2do qd nãa diuina contineat eminenter quicquid perfectionis ẽ in personalitate creata,

creata, pt illigi de continentia eminentiali per aequivalentiam, ita ut eadem nãa seipsa foaliter accepta aequivaleat personalitati creatae scilicet ita ut seipsa foaliter mediante unione cum nãa creata poit facere aequivalenter id qd in nãa creata facit personalitas creata, atq hoc modo negatur divina nãa continere eminenter quicquid perfectionis e in personalitate creata, cum e nãa divina sit res ex se coniicabilis e ulterius terminabilis neq etiam pt ee foaliter terminus nãae creatae, qd e poe supplere defectum personalitatis creatae e oi aequivalere, quare ad id qd dicebatur in obiectione de personalitatibus divinis R. eas poe supplere personalitatem creatam n ex eo qd sint infinitae vel ex eo pcise qd eminenter per eminentiam effectivam contineant perfectionem personalitatis creatae, sed ex eo qd sint infinitae in raõe personalitatis e per aequivalentiam contineant creatam personalitatem, quatenus scilicet st raõ oio incoiicabilis e ultimus terminus in raõe substantiae, unde fit ut etiam point ee ultimus terminus nãae creatae. ex his. a. ptt n poe adversarios in re psenti argtari a personalitatibus ad nãam.

Obycies 3tio: substia divina etiam abstrahendo a personalitatibus relativis e ens in se completum e complete subsistens & saltem raõe huius completae subsistentiae pt terminare nãam creatam. R. ista obiectio petit illam difficultatem: utrum in divinis praeter tres subsistentias relativas detur una alia absoluta. sed quicquid sit de hac re, dico nrãm conclusionem loqui de sola nãa prout abstrahit a subsistentia, sive qualibet subsistentia divina sit relativa, sive praeter tres relativas detur alia absoluta, qd si detur talis subsistentia dico saltem de facto n ee illi primo e immediate unitam humanam Chri nãam, neq etiam primo e immediate terminari a praedicta subsistentia. constat ex Concil. Trid. Tolet. ij. in confessione fidei post medium, ubi dicitur solus filius formam servi accepit in singularitate personae, n in unitate divinae nãae, in id qd proprium e filio, n qd coue Trinitati. raõ a. c. qa alioquin n magis Verbum eet Incarnatum quam Pater e Spiritus S. si e. unio nãae humanae facta sit in aliquo aeq coui tribus personis, profecto aeq etiam de oibus divinis personis dici poterit, qd assumpserint nãam humanam quicquid dicat Durandus in 3. dist. 5. q. j. qui n tene contrarium asserit. de eadem re vide Vasquez disp. 6.

Obycies ultimo: S. Thomas art. 3. q. 3. docet nãam divinam abstracta personalitate per illectum poe adhuc illigi assumentem & ex mente S. Thomae nãa divina pt primo e immediate terminare nãam creatam. R. S. Thomam ibi tm velle, ut colligitur ex ys

quae

quæ docet ad primum, q̃d nãa divina per illectum abstracta ꝓ a personalitatibus relativis solum facta illa abstractione potest intelligi cum, rape divina personalitatis abstrahentis a relatijs & rãe. illig potest intelligi assumens nãam creatam, q̃d n̄ & contra nrãm conclusiones, unde patet falsam esse consequentiam.

CAPVT III.

Vtrum plures personæ divinæ possent assumere eandem naturam?

Quæ S. Thom. examinat art. 3. 4. & 5. q. 3. omissis eo q̃d partim ex se, partim ex dictis constent, proposita difficultas, de qua idem S. D. agit art. 6; nobis hoc loco examinanda est.

Suppono hic quamlibet personam divinam posse assumere mediate & immediate terminare nãam creatam, qa ex una parte fide certum est Verbum assumpsisse nãam humanam, & ex alia parte n̄ est maior rão de una persona quam de alijs.

Prima sententia negat. & Scotus in 3 dist. j. q. 2. ~~a~~ 3 ad 2 q̃d igitur. Alberti ibidem q. 1. art. 10. Richardi art. j. q. 4 & aliorum.

2da sententia affirmat. & S. Thomas art. citt. Caetani & recentiorum in eundem art. Durandi in 3 dist. j. q. 3. Gabriel. q. j art. 3. Suarez disp. 13 sect. 2. Vasquez disp. 29 cap. 2 & aliorum apud hos.

Secundum eam 2da sententia n̄ repugnare q̃d plures personæ divinæ assumant eandem nãam & immediate illam terminent proprijs subsistentijs relativis. Pts. qa neq; repugnantia ex parte divinarum personarum, qa cum oes terminent eandem numero nãam divinam neq; se excludunt a terminatione eiusdem nãæ creatæ. rursum neq; repugnat ex parte nãæ assumentis, qa hæc assumpta n̄ deberet fieri iuxta nãalem capacitatem illius sed iuxta potiam receptivam & passivam obedientialem eiusdem nãæ, quoniam a hic disputamus de possibilitate rei conclusa posita sufficienter pts. solvendo difficultates oppositas.

Objicies primo: S. Anselmus lib. 2 cur Deus homo cap. 9 docet plures personas n̄ potuisse assumere eundem hominem in unitate personæ hæc proinde videtur necessario fuisse factum in una tm persona. Ergo aut plures divinæ personæ assumere eandem nãam. Sed ex S. Thoma art. citt. S. Anselmum n̄ absolute docuisse plures personas n̄ potuisse assumere eandem nãam humanam quam illigit noie hominis n̄ potuisse assumere illam in unitate personæ, scilicet ipsa vb Deus & homo esset una tm persona sicut de facto contigit in Christo.

hoc

hoc a. n repugnat quo minus plures divinae personae potuerint assumere eandem naturam humanam, in quo casu Deus et homo non erunt una tantum persona sed plures, atque hic sensus est conformis verbis S. Ansel. ut patet ex textu quamvis aliqui contendant oppositum.

Obijcies 2do idem effectus non potest simul dependere a pluribus causis totalibus et per se sufficientibus ad hoc ut totus effectus. Ergo eadem natura non potest terminari a pluribus divinis personis, quia quaelibet illarum est causa totalis et sufficiens ad terminandam naturam creatam. Respondeo transeat Antecedens quamvis satis probabiliter negari possit, cum hic sit de potentia absoluta Dei sermo in praesenti. deinde nego consequentiam quia natura cum una persona unitae dependentia ab eadem persona non est dependentia eiusdem naturae secundum suam existentiam, id est, secundum suum intrinsecum, in quo per aliquam causalitatem dependeat a persona divina, sed tantum est dependentia secundum terminationem supradictam naturae humanae iam productae per antecedentem actionem. Ex hoc a. non potest inferri eandem naturam creatam non posse assumi, id est, terminari simul a pluribus personis divinis, id est eundem effectum pendere a pluribus causis totalibus. etenim si eadem natura a pluribus personis assumeretur plures esset terminationes naturae assumptae quarum singulae respondent singulis tantum personis assumentibus et terminantibus, atque ita non esset unus effectus formalis sed plures, nempe toto quot esset personalitates terminantes.

Obijcies 3tio: natura creata adaequate est omni modo quo terminabilis est terminatur ab una persona divina. Ergo non potest simul terminari a pluribus personis. Antecedens probatur: quia natura creata non minus terminatur ab una persona divina quam a propria personalitate. Respondeo negando Antecedens, quia natura creata tota quidem terminatur ab una persona non tamen ab illa terminatur adaequate attendendo potentiam passivam obedientialem eiusdem naturae, quia posita illa terminatione adhuc habet potentiam obedientialem ut ab aliis personis divinis terminari possit, non quidem ita ut posterior terminatio cum priori faciat unam perfectionem, sed de novo terminetur per alium terminum. cum priori nempe in ratione termini. ad probationem Respondeo naturam creatam non minus intensive sive quoad perfectionem terminari ab una persona divina quam a propria personalitate, extensive tamen sive secundum extensionem capacitatis plus terminatur a propria personalitate quam a divina, quia scilicet per propriam personalitatem ita terminatur ut per se existat modo quodam incommunicabili cum existentia in alieno supposito. personalitas vero divina non eodem modo terminat naturam creatam, sed alio, nempe ita ut eadem natura simul etiam possit terminari ab alia persona. his absolutis dispectandum est: utrum una divina persona possit assumere

plures

plures naas creatas, de qua re S. Thomas art. 7. q. 3. quoniam a. id fieri poe certum e ob infinitatem diuinae personae, ideo transibimus ad alia examinanda.

CAPVT IIII

Vtrum natura humana fuerit vel potuerit assumi cum propria subsistentia a Verbo?

De hac re S. Thom. agit art. 2. e 3. q. 4. n e a. sensus difficultatis, vtrum subsistentia ipsa vel psonalitas creata fuerit assumpta e terminata vel potuerit assumi e terminari a psona diuina, cum e. de raae intrinseca psonalitatis sit ee vltimum terminum naae in raoe subsistentiae, profecto ipsa subsistia e psonalitas creata nulla raae pt perfici vel assumi aut terminari a persona diuina, alioquin eet e n eet vltimus terminus naae. deinde cum persona in suo conceptu includat repugnantiam vt sit in alio, e assumptio intrinsece includat ~~repug~~ vt id qd assumitur sit in alio, n pt psona ipsa assumi. praeterea persona ipsa debet ee incouicabilis, cum a. assumi sit couicari repugnabit personae assumi. rursum n e difficultas an diuina psona potuerit assumere naam quae immediate ante assumptionem habuerit propriam subsistentiam, qa sicuti Deus potuit impedire propriam subsistentiam in humanitate Chri e efficere vt subsistentia Verbi suppleret vicem propriae subsistentiae, ita poet corrumpere subsistentiam quam hit aliquis hoo e loco illius ponere subsistentiam diuinam. quamuis a. S. Thom. 4 contra gentes cap. 4 contrarium indicarit pp illam raoem qd subsistia corrumpi n poit n corrupta naa, rao tn illa n vrget, cum idem S. Thom. art. 2 huius quaest. n dicat hoc ee impoibile, sed tm qd frustra praecessisset subsistentia in naa. Sensus ergo propositae difficultatis erit: vtrum naa humana ita fuerit assumpta e terminata, vt simul cum eadem terminatione retinuerit propriam personalitatem creatam. his positis.

Supponendum e tanquam de fide certum naam humanam de facto n ee eodem modo assumptam, vt simul habuerit personalitatem propriam, qa alioquin in Chro eent duae psonae, qd e Nestorianum. vnde (: qd eodem recidit :) Verbum assumpsisse naam humanam n psonam docet Cyrillus in epla ad Nestorium, quae approbata e in Conc. Ephes. can. 12. Idem docet 3 Synodus collaoe 8 conclioe 5. Concil. Tolet. 11 in confessione fidei. Agatho Papa in e Synodo can. 4. Fulgentius lib. de Incar. cap. 4 e aly.

Ex dictis colligi pt cum Verbum dicitur assumpsisse hoiem (:

quo

: quo modo loquendi utebatur Concil. j in confessione fidei: quo sensu accipiendum sit. dicant itaq Sophron. in epsta quæ habetur 6 Synodo actione jj. August. de agone Christiano cap. jj. & de præsentinate cap. 15. & alibi. Ansel. in lib. de Incarnatione cap. 4 & alij, tunc per hominem n illegi supponitur, sed naam humanam sive humanitatem, qa ut notat Damas lib. 3 n fide cap. 14 hoc significat naam humanam connotando rationem & rationem, et etiam pro naa. quapp optime aduertant cum Ricardo Viuers lib. 9 cap. 14 qui reprehendit Scholasticos hunc modum loquendi n audentes concedere, magis ipsum & reprehensione dignum, qa hic modus loquendi proprie n & verus, ut probat ex S. Thomas hic. Medina. Aveiro & Alexis 3 parte q. 4. num. 7. Richardus in 3 dist. 8. q. j. art. 2. & alij ibi. Ratio vero, qa hoc salem in 1 obliquo excludit supponitum, at verbum n affirmat supponitum. qd idem etiam ill: qa id qd assumitur præsupponitur assumptum, ut docet S. Thomas. atqui hoc n supponitur, qa aliquo modo connotat subsistentiam quæ assumptio & n ergo præsupponitur. quapp Concilium Ephes. can. 8 negat assumptum hominem debere coadorari in Deo tanquam alterum in alio. Cyrillus in defensione anathematy 8 contra Orientales docet n factam esse connexionem hominis cum Deo, & ibidem negat hominem assumptum esse a Deo. vbi ex Conc. Calcedon. act. j. post fidem Nicenj affert etiam Iuly Papæ, in qua Dei filius dicitur habitare in nobis n in homine operatur affectu Deus in carne & homo perfectus in spiritu n duo filij, vnus quidem proprius assumens hominem, alius mortalis suscepto a filio. Eodem modo loquitur Maxen. Dialo. contra Nestorium. citat etiam S. Thom. Felicem in Concilio Ephes. sed ibi hoc testimonium n habetur, forte voluit citare Concil. Calcedon. loco citt. vbi ex Felice habetur id qd indicat S. Thom. quoniam igitur huiusmodi fa loquendi ancepsa & & habere id sensum hæreticum, licet posit habere etiam bonum, ideo n & vitanda. vide S. Thomam ibidem vbi de hac re disputat & definit hominem n fuisse assumptum, neq proprie dici qd Deus assumpserit hominem, atq hujusmodi locutiones a SS. PP. poe seu potiq debere & esse exponendas. his absolutis remanet controuersum: vtrum naa humana retinens proprium personalitatem potuerit assumi a persona divina.

Suppono hæc in re vnum esse certissimum, nempe qd naa creata existens in sua propria subsistentia n potest illam naam sua virtute conseruare, si assumatur a persona alicna sive divina, siquidem modus existendi in se vel per se & modus existendi in alio saltem naaliter sit incompatibiles, & ideo naa supraaliter assumpta n at per suam virtutem solam effuere, aut conseruare proprium personalitatem, aliquin si propria personalitas naaliter loquendo n ~~sit~~ habeat in compatibilitatem cum assumptione,

neq

neq humana Chri naa existens in Chro caruisset propria psonalitate nisi per nouum miraculum. quare remanet examinandum utrum de pota absoluta naa creata ita poit assumi a diuina persona, ut simul etiam hat propriam personalitatem.

Pa sentia affirmat (: quam hic ipsi defendi audiuimq:) Vasquez disp. 31 cap. 2 dicit se aliquos professores hoc idem concedentes audiuisse. coeterum ibidem addit se nunquam legisse scriptorem qui hanc sentiam tenuisset. idem asserit Suarez disp. 14.

2da sentia negat, neq eam solum tenet Scotus in 3 dist. 1. q. 2 e aly Scotistae qui putant subsistiam nihil addere supra naam nisi negaoem existendi in alio vel dependendi ab alio, sed etiam aly Theologi qui putant subsistiam creatam ee aliquam raoem positiuam naae superadditam, ut Paludanus in 3 dist. q. 3. Durandus q. 4. Richar. art. 1. q. 4. Capreolus q. 3 art. 6. Alcarez ad 3 part. d. 26. Suarez e Vasquez. citatur et collegit ex S. Thoma qui in hac q. 4 art. 1. ad 3 docet naam Angelicam existentem cum propria personalitate assumi non poe nisi illius psonalitas destruatur. idem docent e aly.

Dicendum igitur cum hac 2da sentia impoibile ee ut naa assumpta ab aliqua persona simul retineat propriam subsistentiam. Pbt ex Scoto: qa subsistia propria nihil addit supra naam, nisi negaoem existendi in alio vel dependendi in alio, Et si naa retinens propriam subsistiam assumeretur simul eet e n eet in alio, vel simul dependeret e n dependeret ab alio, quod implicat.

Sed contra e, qa supponit subsistiam naae superaddere solum negaoem, qd e falsum, neq e persona vel suppositum pt constitui per negaoem, ut coiter pbt in Metaphysica. lege Vasq. disp. 31 cap. 2. 2do contra e, qa durq manet positiuum qd e fundtum negaois manet etiam negao Et cum naa humana assumpta nihil positiuum desit, ut fatet Scotus, in ea erit negao existiae in alio siue dependentiae ab alio, e sic in Chro erit personalitas creata, qd e contra fidem.

2do pbt ex Durando in 1. dist. 34 q. 1. Occam. qdlib. 4. q. 11. Richar. in 3 dist. 6. art. 1. q. 1. e alys, qa naa e suppositum n differunt nisi in modo significandi, quatenus suppositum sigficat ut quod, naa ut quo &c.

Sed contra e, qa ex ea sequitur in Chro fuisse duo supposita secundum rem nempe humanam e diuinam, licet secundum modum significandi n fuerit nisi diuinum, ac proinde sequitur unionem hypostaticam n ee factam in persona secundum rem sed tm secundum modum significandi, qd e falsum. deinde contra etiam e, qa cum modus significandi

nas=

nascatur ex re ipsa vt apprehenditur a nobis si naa humana Christi eodem modo se hb ac si esset per se eodem etiam modo significabitur, quare sicut si esset per se esset suppositum vero quoad rem et quoad modum significandi, ita etiam erit in Christo.

Pbt 3tio ex Caetano in explicatione articuli 2. quest. 4. qa subsistentia creata est quid intrinsecum naae quidem vt eius modus et naa retinens propriam subsistiam n pt assumi quin assumatur eius subsistentia naae intrinseca, qatqui subsistentia n pt assumi cum sit vltimus terminus et sit incommunicabilis &c.

Sed contra est, qa unio hypostatica est quid intrinsecum naae humanae tanquam eius modus, et in eadem naa, vt supra ostendimus, et concedit Caiet: pt assumi ab alia persona diuina ab ratione qd assumatur unio prior hypostatica. 2do contra est, qa licet Verbum de facto assumpserit totam humanitatem suae n solum corporis et animam, sed etiam unionem naalem inter ea dentem inter illa, vt nos supra diximus, n tn repugnat assumptum esse solum corporis et tam abstracto qd assumeretur unio tta cum corpore, quae unio et modus ipsius corporis est tta secundum probabiliorem sententiam. hanc caetani rationem aliter et recte impugnat Vasq. disp. 33. q. 4. cap. 2. num. 4.

Pbt 4to: qa subsistentia creata est terminus adaequatus suae naae et subsistentia creata redit naam unio vnionem, vt potest assumi ab aliena persona.

Sed contra est, qa cum dicitur subsistentia creata est terminus adaequatus naae creatae, vel est sensus qd sit terminus adaequatus intensive seu naaliter loquendo, vel extensive, et sup naaliter, ita vt naa terminata per propriam subsistiam n potest simul terminari ab aliena. si dicatur primum, hoc n est sufficiens tantum asserendi naam terminatam propria subsistia n posse sup naaliter simul terminari ab aliena, qa etiam fia aqua v. g: inadaequate informat naam intensive sive naaliter loquendo, et tn per abstractam Dei potentiam in eadem naa simul cum fia aqua potest et etiam alia fia subsistalis et subordinata v. g: aeris, vt communiter concedetur. idem dicitur de naa considerata in ordine ad duas fias accidentales eiusdem rei vel contrarias inter se. si vero dicatur 2dum contra est, qa hoc sd est reddere rationem implicantiae, sed rationem esse id qd est in questione.

Quinto pbt ex Suarez disp. 34 sect. 1. et vltima ergo ratio: qa si naa retinens propriam subsistiam assumatur, sequitur eandem naam in eodem loco esse in se esse propriam subsistiam, et esse in alio per alienam, atq eadem naa in eodem loco erit in se et n erit in se qd est impossibile, qa esse in se immediate importat negationem esse in se. Confirmat hoc exemplo: qa quantitas n pt in eodem loco esse simul curva et recta, qa vnum importat immediate negationem alterius similiter idem accidens in eodem loco n pt esse simul in se et esse in alio sive actualiter inhaerere.

Sed con-

Sed contra ꝗ, ga nisi aliquid addatur ꝗ videtur efficax
siquidem nāa creata sicuti est simul assumi a tribus personis vel sub-
sistentijs diuinis, ita etiam per absolutam Dei potentiam potest simul habere
tres subsistentias proprias, scilicet. Deus propriam subsistentiam quam nunc
habet Petrus ab eo auferre vel per aliquod tempus impedire, et aliam ac aliam
successiue in corporeo ponere, et etiam potest simul tres ponere in nāa Petri.
In tali vero casu eadem nāa haberet tria esse in se, quemadmodum a. si
per amissionem unius propriae subsistentiae amitteret unam ex illis tribus
esse in se, ꝗ tn amitteret esse in se respectu reliquarum duarum subsis-
tentiarum quae remanerent sed tn respectu 3tiae quae corrumpitur, ita
etiam si retineat sed unam tn subsistentiam propriam, et simul assumat
ab aliqua persona diuina, sequetur illam esse in se et esse in alio, sed
respectu diuerarum formarum, erit s. in se per propriam subsistentiam,
erit in alio per unionem cum aliena subsistentia, in hoc a. nulla videtur im-
plicantia quae vt sic necessario videtur exigere vt rei conueniat esse et non
esse respectu eiusdem, alioquin ꝗ contradictorio. vnde si per absolutam Dei
potentiam in eodem subto sit albedo et nigredo, profecto de eodem subto verificabit
ꝗd sit album et nigrum, et praeterea ꝗd ꝗ sit album quateng sit nigredinem
et ꝗd ꝗ sit nigrum nāe albedinis quae ꝗ sit contradictoria, ga ꝗ conueniunt
eidem respectu eiusdem. denique contra exemplum allatum et, ga vapri-
mis exemplum quantitatis vt hac paritatem cum nro casu et ideo hac vim
sic debet proponi: ꝗd sicut quantitas vna per propriam curuitatem ꝗ potest
esse recta per alienam rectitudinem, neq nāa subsistens in se per propriam
subsistentiam potest subsistere in alio per alienam et diuinam. verum hoc ex-
emplum facile impugnatur, ga et manifestum discrimen, siquidem vna
numero quantitas ꝗ potest figurari per aliam ex figuram, ac proinde potest cur
idem ꝗ possit esse simul et rectum propria curuitate et rectum aliena rectitu-
dine; contra vero nāa creata potest terminari ab aliena, et diuina subsis-
tentia, et sic remanet assignanda repugnatia, cur nāa creata ꝗ potest reti-
nere propriam subsistentiam cum terminatur aliena. Contra exem-
plum de inherentia accidentis et, ga vnum et idem accidens sub eadem
localitate ꝗ potest esse in alio vel in subto, et esse in se, ga esse in se in accidente
et tn negatio esse in subto, quam accidens habet per efficientiam cāe super-
naturalis independentem a subto, esse vero in alio et positio modi cui esse illa
negatio, et ideo licet ex ipsa foa loquendi ꝗ apparat, vere tn illi modi sint
contradictory ꝗ contrarij, atque modus esse in se et modus esse in alio compe-
tentes nāe substantiali creatae sint positiui, ꝗd si modus esse in se, qui miracu-
lose sit conuenire ~~ad~~ accidenti, esset positiuus nulla videretur esse im-
plicantia idem accidens esse in alio vel subto respectu illius modi in eodem loco,
et esse in se respectu alterius modi. Alia rationes aliorum faciliores pertermittuntur.

Pars

Ob ergo concilio efficacter ric: qa propria subsistia facit vt naa cuig e subsistia n cont ee in alio e, manente propria subsistia naa n st assumi. hns etb ex Concilys e PP. qa ex co qd naa humana sit unita Verbo hypostatice, inferunt vel supponunt illam n habere propriam personalitatem, e notat Suarez tilg. 14 sect. 1. quae illaa vel suppositio vera n eet, si propria subsistia n faceret vt naa n poet ee in alia. vide 5 Synodum collate 8 cdr. 4 e 5. sextam synodum act. 11 in epla Soph. Cyrillum in defensione noni anathematismi, in declara ee 2 e 3 anathem. in epla ad Nestorium quae habet in Conc. Ephes. e ex his e. colligitur, qd subsistia propria e creata n solum facit vt naa n sit in alio, qd ht naa etiam per subsistiam negativam quam haberet humanitas si dimitteret a Verbo, e illi n restitueretur propria subsistia, sed etiam facit vt n poet ee in alio, neq; ulla raoe ab alys allata videtur sufficienter probari.

Rdetur Concilia e PP. bene poe ita dlgi vt dicunt eandem naam n poe simul terminari propria subsistia e aliena, e ideo qd in Chro vt subsistia divina inferre, qd n eis propria e creata subsistia, hinc a. n sit inferri qd de pora absoluta id repugnet. Sed contra e, qa etiam terminata fa eta naa per alienam subsistiam per se sumpta e separata a propria personalitate e repgnaalis e, n e cur ex huig positione tollatur propria personalitas, quasi vero ita sequatur ordo naalis.

Rdebis iterum bene PP ex co qd in Chro sit divina persona inferre, in eo n e creatam licet sit miraculorum naam creatam terminari sola aliena personalitate., raoe, qa cum novum ac magis miraculorum sit praeter unionem hypostaticam retinere etiam propriam subsistiam, e sit regula ex doctrina PP. recepta qd in mysteriis n sunt ponenda clara miracula, quam quae sufficiunt ad salvanda ea quae nobis revelantur, ideo inferri potuit a Patribus n remansisse in Chro propriam personalitatem, cum revelatum sit in eo fuisse divinam, quae cum eis naa vnum totem constituat. Sed contra e, qa supposito qd naa creata miraculose terminaretur per alienam subsistiam, posito qd haec repgnaaliter n repugnet, terminaa in subsistia aliena. hoc a. ptt. qa licet naa creata per subsistiam Verbi hat idem aequivalenter per propriam, n tn per illam, sit idem formaliter sed longe diverum vt supra, ac proinde subsistere, qd tribuitur per subsistiam divinam Verbi, n debuit tollere subsistere qd tribuitur per propriam subsistiam, sicut etiam neq in Chro verobatifica vel scta infusa excludit sciam naalem acquisitam, ch licet per illam cognoscatur quicquid per aliam cognoscitur, n tn eodem modo, e quidem congruentiq fuit vt ambae simul essent.

Obycies: naa creata terminata ab vna persona divina simul st assumi ab altera, n quidem per unionem receptam in priori unione,

sed re:

sed receptam immediate in nãa & similiter nãa terminata propria personalitate pt iterum terminari per assumptionem ad personam diuinam. Rõ negando conseq: qa licet vnio hypostatica sit ~~conditio~~ coniunctio nãæ cum persona, n tn e tão faciens nãam existere separatam ab aliena persona, e ideo pt coniungi cum vnione ad alteram psonam, atqui de rãoe intrinseca subsistiæ proprie e vt faciat nãam existere separatam ab aliena, vt supra probauimus &c &c.

Obycies 2do: ex cõui sentia Deus pt efficere vt in eodem sbto sint duæ fõæ contrariæ & nãaliter sibi repugnantes & etiam pt efficere vt subsistia propria e vnio cum subsistia aliena coniungatur in eadem nãa licet nãaliter in se repugnent. Rõ distinguo Ans e concedendo fõas contrarias, ex quibus n necessario sequitur contradictio, põe per absolutam Dei põiam ee simul in eodem sbto, negando tn idem de formis ita inter se repugnantibus, vt ex ipsarum coniunctione necessario sequatur contradictio, sicut e v: g: ee æquale e inæquale respectu eiusdem, e continuum e discontinuum ab eodem: eiusmodi st etiam subsistere per propriam subsistentiam e subsistere per alienam.

CAPVT. V.

De ordine partium naturæ humanæ assumptarum.

De his J. S. Thomas q. 6 de circa ordinem quo partes nãæ humanæ fuerunt a Verbo assumptæ illud e examinandum qualis scilicet fuerit ordo in assumptione partium nãæ humanæ. In hac re tria quæri pout. 1mum: an partes nãæ humanæ scilicet corpus & aia fuerint prius a Verbo assumptæ siue Verbo vnitæ, quam inter se? 2dum e: vtrum partes fuerint prius Verbo vnitæ, quam humanitas. 3tium: vtrum aliqua pars prius quam altera fuerit vnita Verbo?

Pro resolutione præmitto ordinem quo quid altero prius assumi vel vniri pt ee duplicem, alter e ordo temporis, alter ~~ex~~ nãæ, hic a ordo e etiam duplex, alter perfectionis e dignitatis, alter e ordo caalitatis. Denique ordo caalitatis diuiditur in duos ordines, quorum vnus e secundum intentionem alter vero secundum executionem. his præmissis certum e quoad tempus neq partes humanitatis fuisse prius vnitas Verbo quam inter se, neq prius fuisse

vnitas

vnitas quam totam humanitatem, neq vnam prius altera, qa in eodem instanti temporis simul fuerunt Aiae creaõ, corporis informaõ siue Aiatio e totius humanitatis assumptio, vt explicat Sophron. in 6 Synodo act. 11. e Damasc. lib. 3 de Fide cap. 2. vide Vasquez disp. 1. q. 14. vbi multa hit de hac re. 2do certum e 2dum ordinem dignitatis priorem fuisse assumptionem totius humanitatis, quam fuerit assumptio partium e Aiae assumptionem priorem corporis assumptione, qa scilicet ordine dignitatis illud e prius qd dignius e pfectius, atqui assumptio totius humanitatis e pfectior quam assumptio partium, e assumptio Aiae e pfectior quam assumptio corporis, sicut etiam humanitas e pfectior quam partes ipsius e Aia quam corpus ec. his positis e difficultas circa ordinem caalitatis.

Dico 1mo. partes humanitatis Chri scilicet corpus e Aia prius intentione fuerunt assumptae quam vnitae inter se. raõ e, qa vnio illarum partium inter se ideo facta e vt assumerentur in ipsa naa humana cuius st partes Et assumptio earundem partium fuit caa finalis productionis pdictae vnionis e haec intenta e ordinata ad illam, e sic illa ordine intentionis fuit prior.

Dico 2do. assumptio totius humanitatis vel naae ordine intentionis fuit prior quam assumptio partium. raõ e, qa partes assumptae st vt assumeretur tota humanitas Et assumptio partium fuit intenta pp assumptionem totius, e sic haec intentione fuit prior.

Dico 3tio. ordine intentionis saltem aliqua raõe prius Aia fuit assumpta quam corpus. videtur ee S. Thomae art. 1. q. 6. atq in hoc sensu videntur illegenda Concilia e PP. cum dicunt corpus fuisse assumptum mediante Aia, quorum verborum sensus e, corpus fuisse assumptum qa adaequat Aiam quae erat capax merendi e videndi Deum. raõ a huius relioñis e, qa saltem aliquo modo assumptio siue vnio corporis fuit intenta ob assumptionem e vnionem Aiae.

Dico 4to. ordine executionis corpus e Aia Chri prius fuerunt vnita inter se quam Verbo. Vasquez disp. 37. cap. 7. e 8. disp. 39. cap. 2. e 3. e alibi. raõ e, qa per nos vnio hypostatica humanitatis fuit dependens n solum a Chri corpore e Aia, sed etiam ab ipsa vnione naali intercedente inter Aiam e corpus tanquam modus a re modificata Et prius naa a parte rei fuit vnio intercedens inter illas partes quam fuerit vnio hypostatica naae humanae, hoc a. nil aliud e, quam ordine executionis partes fuisse prius vnitas inter se quam fuerint vnitae Verbo, siquidem partes vt vnitae fuerunt caa maalis vnionis hypostaticae, vt supra diximus.

Dico

Dico ultimo, neutra pars humanitatis Chri ordine executionis fuit prius unita Verbo quam illi fuerit unita altera pars vel tota humanitas. Vasquez disp. 39 art. 3 et aly. est tn contra suos dicit. 37 et alios, qui sicuti in naa duas ponunt subsistrias, alteram in naa, in foa alteram, ex quibus componatur una totalis scilicet subsistentia totius naa, ita etiam volunt unionem hypostaticam totius naa esse compositam saltem ex duabus partibus, quarum una corpus vivificatur, altera vero tia, et ideo volunt prio ordine executionis subsistere partes quam subsistat tota humanitas, et sic prius ordine executionis esse unitas hypostatica partes quam totam humanitatem, eiusdem prio ordine executionis a parte rei existunt partes quam totum, quod ipse illus sit.

Pbt, tn contra: qa secundum nos unio hypostatica totius humanitatis n est composita ex partibus sed est una simplex, qua pnos per se affert totam humanitatem et 2dario partes ipsas et n prius quoad executionem partes fuerunt Verbo unitae saltem ut quod, quamvis forte dici pòt illas fuisse medium quo tota humanitas sit unita Verbo, quatenus utraque pars fuit medium necessarium ad hoc ut assumeretur tota humanitas, eo qd humanitas n pòt esse sine partibus, et sic n pòt sine partibus uniri.

Obycies: S. Thomas art. huius q. ad 3mum docet assumptionem partium priorem esse in via operatis, hoc est, executionis secundum intellectum et saltem aliqua ratione S. Thomas vult assumptionem partium esse priorem quoad executionem quam sit assumptio totius naae. Re S. Thomam n esse ita intelligendum ut velit partes ipsas secundum se prius secundum intellectum fuisse Verbo unitas ut quod, sed ita ut ea prius convenerint ad constituendam totam humanitatem quam humanitas assumeretur et ita fuerint medium ut quo assumptionis totius naae, qd praecipue et locum in intellectu. ita Vasquez interpretatur S. Thomam disp. 39 cap. 15. num. 14. aly aliter respondent, sed in hac re n est immorandum. reliqua quae tractat S. Thomas hic facilia sit.

Addendum denique est, cum S. Augustinus lib. de agone Christiano ubi sic ait: invisibilis et incommutabilis veritas per spiritum suam et per suam carnem accepit, id n est intelligendum quoad executionem sed tm aliquo modo quoad intentionem qd sic explicatur. ratio cur Verbum voluerit assumere carnem fait redemptio generis humani per sufficientem satisfactionem, quae cum n potuerit considerari nisi in actibus liberis mentis et voluntatis, necessarium fuit ut primum qd intenderet assumere Verbum fuerit mens in qua et ibi operatio libera, et qa n potuit assumere hanc nisi assumeret etiam hdm, hac etiam intendit

assu=

assumere. Coeterum qa Aia n erat apta ad exercendas pdictas ~~unio~~ operaoes sine corpore, hoc etiam voluit assumere. idem confirmari pt ex eo qd hoc modo & ordine illud assumitur qd e fini vicinius. id a respectu liberaois hois a peccato primum e mens, tum Aia, postea corpus.

DISPVTATIO IIII

De Gratia Christi.

Hæc disputao comprehendit ea quæ ex S. Thoma q. 7 & 8 imo & 24 tractanda st, quamvis e. hæc quæstio longissime distet ab illis, quæ tn ex ea nobis seligendus st ad examinandum magnam cum ys, quæ ex quæstione 8 hoc loco discutiemus, hnt affinitatem. primo a. agendum e de ys quæ S. D. tractat hic quæstione 7.

CAPVT I.

Vtrum in Christo sit Gratia habitualis?

Supponendum e tanquam certum humanam Chri naam fuisse Deificatam & iustificatam siue sanctam per vnionem cum persona Verbi, hoc e. constat ex coui sensu PP. vt Dionisy. Alex. Basily, Athanasij, Nazianzeni, Cyrilli & aliorum, quorum ipsa verba refert Vasq. disp. 34 cap. 3. imo idem stat ex Synodo gnali 6 act. 7 in definitione fidei orthodoxæ, & ex Concil. francofurt. in epla ad Epos Hispaniæ colum. 2 obi dicitur: Chrum fuisse naa vnctum, ide, sanctum, id e apud Concil. & PP. imo e in Scriptura significat vox, vnctus, sicut & vnctio sanctitatem couiter denotare solet. præterea idem constat raoe, qa fide certum e per aliquam diuinæ naæ participaoem hoem sanctificari, atqui nulla pt ee maior diuinæ naæ participao, quam vnio substialis cum diuina psona &, Chri humanitas vere sanctificatur per huiusmodi vnionem quam ht.

Addendum e tn vnitnem humanitatis Chri cum Verbo proprie n ee id qd sanctificat eandem humanitatem, sed ee id quo diuina subsistia vel vt aly volunt ipsa Deitas vt quod sanctificat illam, sicut etiam accidit in alijs effectibus foalibus quos forma vt quod caat, & applicao foæ siue inhærentia aut inexistia caat vt quo,

quare